

community

The New Apostolic Church around the world

02/2024/LT

Pokalbyje su Dievu

Leidyklos skiltis
Apie teisingą malda

Pamaldos
Malda veikia!

Bažnyčios mokymas
Dievo atvaizdai ir tikrasis
Dievas

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

3 Apie teisingą maldą

■ Pamaldos

4 Malda veikia!

■ Regioninė dalis

10 Vyskupo pamaldos
Klaipėdos NAB
bendruomenėje

11 Ekumeninės
Gailėstingumo pamaldos

■ Vaikų kampelis

12 Elijas ir našlė iš Zarefato

14 Svečiuose pas Edviną Vervjė
mieste (Belgija)

■ Doktrina

16 Dievas – kokį jį mato žmonės
ir koks jis iš tiesų yra

Apie teisingą malda

Nuotrauka: Tarptautinė Naujoji apaštalių bažnyčia

Jėzus pažadėjo: jei susirinksite mano vardu ir prašysite mano vardu, tai ir bus jums suteikta. Kiekvieną kartą, kai susirenkame melstis Jėzaus vardu, jis yra tarp mūsų ir meldžiasi kartu su mumis.

Kai susirenkame Jėzaus vardu ir prašome Dievo to, ko Jėzus prašo Dievo dėl mūsų, tada Jėzus meldžiasi su mumis. Bet: mes turime prašyti to paties, kaip jis. Taigi, kiekvienas, kuris meldžiasi: „Dieve, aš noriu būti labai, labai turtingas“, negali tikėtis, kad Jėzus melsis kartu su juo. Nes Jėzus visai kitaip kalbėjo apie pinigus ir turtus. Ir kai aš meldžiuosi: „Jėzau, tu turi nubausti mano priešą“, negaliu tikėtis, kad Jėzus melsis kartu su manimi, nes jis su tuo nesutiks. Tokios maldos nebus išklaustos, nes jos neatitinka Jėzaus maldos.

Ko Jėzus meldžia dėl mūsų? Jono 17, 24 skaitome: „Tėve, aš noriu, kad tavo man pavestieji būtų su manim ten, kur ir

aš.“ Jei norime, kad mūsų maldos būtų išklaustos, turime stengtis prašyti Dievo to, ko Jėzus dėl mūsų prašo iš savo Tėvo.

Su širdingais linkėjimais, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Nuotraukos: Šveicarijos NAB

1. Tesalonikiečiams 5, 17

Be paliovos melskitės

Sausio 7d. vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider laikė metų pradžios pamaldas Bazelyje (Šveicarija)

Malda veikia!

Mieli broliai ir seserys! Iš tiesų labai gražu taip pradėti šiuos naujus metus. Šia malda, kuria meldėmės visi: „Parodyk mums kelią į šlovę pas Viešpatį.“ Mūsų gyvenime yra vienas tikslas, tai yra šlovė pas Viešpatį. Mūsų tikslas yra ne tik mūsų gerovė, mūsų laimė ir sėkmė. Išsikėlėme daug didesnę tikslą. Trokštame patekti į šlovę, į tobulą bendrystę su Dievu. Toks yra mūsų sprendimas, toks yra ir išlieka mūsų tikslas naujaisiais metais. Viešpaties dieną trokštame įeiti į Dievo karalystę ir į bendrystę su Dievu.

Tai nėra svajonė ar troškimas: Jėzaus Kristaus sugrįžimas nėra atsitiktinumas, tai dieviškasis faktas, o ne tik pažadas, kurį mums kažkas davė. Kai Dievas ir Šventoji Dvasia kalba apie Viešpaties dieną, apibūdinama kaip tai, kas yra prieš Dievo akis. Žmogui tai sunku suprasti, bet Dievui ateitis yra dabartis, praeitis – dabartis. Jam viskas prieš akis. Jis nėra suvaržytas laiko. Kalbėdamas mums apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą, jis apibūdina tai, ką jau mato ir

kas jam jau nutiko. Tai mūsų paguoda. Tai nėra miglotas pažadas: gal vieną dieną tai įvyks. Nežinome kada, bet visiškai neabejotina, kad tai įvyks. Taigi, ši malda: parodyk mums kelią. Kaip mums ten nukeliauti? Kaip mums ten sudalyvauti? Šventoji Dvasia visada atsakys į šią malda. Ji nurodo Jėzų Kristų. Jėzus Kristus yra kelias. Jei nori patekti į Dievo karalystę, jei nori būti Jėzaus Kristaus sugrįžimo metu, turi eiti Jėzaus Kristaus keliu. Jo mokymas ir jo gyvenimas yra kelias. Sekite jo pavyzdžiu ir sekite jo mokymu. Taip galime pasiruošti jo sugrįžimui ir pasiekti savo tikslą. Kad ir kas nutiktų ateinančiais metais, ateikime pas Dievą: parodyk mums kelią. O Šventoji Dvasia sako: pažvelk į Jėzų Kristų. Gilinkis į jo Evangeliją ir įgyvendink ją. Tai yra kelias.

Esminė Jėzaus Kristaus mokymo dalis yra malda. Visada melskitės, melskitės be paliovos. Jėzus tai aiškino įvairiais būdais, pavyzdžiui, naudodamasis našlės ir teisėjo

pavyzdžiu, kalbėdamas apie pabaigos laiką. Visada melskitės, neapleiskite maldos. Tai yra to kelio dalis. Malda yra svarbi mūsų pasiruošimo Viešpaties dienai dalis, todėl šių metų šūkis: „Malda veikia.“ Šventoji Dvasia mums vėl ir vėl parodys šį kelią. Ji netgi daro dar daugiau. Ji ne tik parodo mums kelią, bet ir duoda pažadą: nesijaudink, aš visada būsiu su tavimi šiame kelyje.

Paulius tai sprendė kitaip. Jis kalbėjo apie Jėzų Kristų, kuris dabar yra danguje prie Dievo sosto ir kuris užtaria mus. Jis yra mūsų Užtarėjas, kad ir kas nutiktų. Įsivaizduojame, kad Dievo Sūnus eina pas Tėvą ir sako: tu dabar turi jam padėti, prašau atleisk jam. Šiek tiek sunku tai įsivaizduoti su mūsų Trejybės suvokimu. Mūsų įsivaizdavimu, dangiškasis Tėvas jau yra kažką numatęs ir tada ateina Jėzus sakydamas: ne, nedaryk to, pasigailėk jo arba padėk jam. Tada Tėvas pakeičia savo nuomonę ir savo ketinimus, nes Jėzus Kristus meldėsi už mus. Mes žinome ir tikime, kad Trejybė, Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia yra visiškai viena. Tačiau Paulius norėjo tuo pasakyti: Dievas visada bus pasiruošęs tau padėti ir atleisti. Kai jis sako: Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, užstoja mus, tai reiškia ne ką kita, kaip: ir šiais metais Dievas visada bus pasiruošęs besąlygiškai tau padėti ir atleisti. Jis visada pasiruošęs ir visada yra dėl tavęs. Štai ką tai reiškia.

Paulius taip pat sakė, kad Šventoji Dvasia meldžiasi už mus ir užtaria, kai nerandame žodžių. Šventoji Dvasia yra Trejybės dalis. Tai nereiškia nieko kito, kaip tik tai, kad Dievas visada suvokia mūsų sielos ilgesį, skausmą ir kančią, net jei nerandame tinkamų žodžių. Galime būti tikri, kad Dievas tave pažįsta, išgiršta tavo maldą, net jei tai tik atodūsis. Dievas visada tai supras. Jam įdomu, kaip tau sekasi. Jis supranta kiekvieną sielvartą. Jam svarbus kiekvienas rūpestis. Jis visada šalia tavęs. Jis ne tik parodo mums kelią, bet ir suteikia pasitikėjimo bei pažadą: nesijaudink, aš visada būsiu šalia. Esu tam, kad tau padėčiau, atleisčiau, išklausyčiau.

Grįžkime prie šūkio: „Be paliovos melskitės“. Tai nereiškia, kad turėtume melstis kiekvieną minutę, visą dieną ir visą naktį. Niekas negali to padaryti. Bent jau ne aš, kartas nuo karto turiu daryti kažką kito. „Be paliovos melskitės“ reiškia, kad tai daryti visose situacijose. Tai nereiškia nieko kito, kaip tik tai, kad mūsų malda nepriklauso nuo situacijos, nuo mūsų padėties, mūsų poreikių ar baimių, taip pat nuo aplinkybių ar sunkumų: mūsų malda kyla iš mūsų santykio su Dievu. Toks ir yra skirtumas.

Daugelis žmonių meldžiasi, kai jaučiasi blogai ir tik tada prisimena, kad yra kažkas, į ką jie gali kreiptis. Be paliovos melstis reiškia: mūsų malda kyla iš mūsų santykio su Dievu. Meldžiamės, nes tikime į Dievą ir žinome, kad jis yra visagalis. Jam nėra nieko neįmanomo. Mes tikime jo meile. Jis mus myli. Mes tikime, kad jis mus išganys, todėl nuolatos ateiname pas jį. Mes mylime jį visa širdimi ir jaučiame poreikį su juo pasikalbėti, ateiti pas jį ir bendrauti su juo pokalbiuose bei maldose vien todėl, kad jį mylime. Mums reikia šio kontakto. Melskitės be paliovos, nepaisant mūsų situacijos, bet tiesiog iš tikėjimo ir meilės Dievui. Tai yra mūsų maldos pagrindas.

Malda veikia. Malda yra veiksminga. Tuo galime užsiimti ištisus metus. Nenoriu smulkiai detalizuoti temos, bet pažvelkime į skirtingas maldos dalis ir pagalvokime, kaip malda gali veikti.

Svarbi maldos dalis yra „pagarbinimas“. Broliai ir seserys, žinau, kad tai ne visada buvo mūsų tradicijos dalis. Prisimenu, kad mano paauglystėje apie tai nebuvo taip daug kalbama. Tai įvyko tik vėliau su vyriausiuoju apaštalu Fehr ir vyriausiuoju apaštalu Leber. Jie tai minėjo. Dievo pagarbinimas yra labai svarbi dalis. Šiais 2024 metais visada

raskime laiko pagalvoti apie Dievą ir jo prigimtį. Tai užtrunka šiek tiek laiko ir turėtumėte šiek tiek atsitraukti bei tiesiog apie tai pagalvoti. Kas tada yra Dievas? Mes gilinamės į jo visagalybę. Ką tai reiškia? Dievas yra Kūrėjas ir jis yra visagalis. Dievas yra tobulas, lengva tai pasakyti, bet Dievo tobulumas yra daug daugiau. Jis niekada nedaro klaidų. Viskas, ką jis daro, yra tobula. Tam jau nereikia tobulėjimo. Tai, ką jis sako ir daro, yra tiesiog tobula per amžius: visagalybė, Dievo tobulumas, Dievo didybė, Dievo meilė. Jis nėra tik tas, kuris mus myli. Jis yra meilė. Jis negali nemylėti, tokia jo prigimtis. Retkarčiais verta tuo intensyviai užsiimti. Tai taip pat turi įtakos mums. Tai padeda mums turėti teisingus santykius su Dievu ir iš to kyla dievobaimingumas bei pagarba. Tada suprantame, koks jis didis ir kokie mes maži. Žmonės, kurie yra tokie galingi ir taip garsiai šaukia, yra labai maži.

Kita vertus, auga ir gilus pasitikėjimas. Dievas yra visagalis ir tobulas, ir jis mane myli. Turiu visas priežastis juo visiškai pasitikėti. Tik šis „pagarbinimo“ aspektas gali tai įtakoti mumyse: viena vertus, nuolankumą, dievobaimingumą, pagarbą ir, kita vertus, pasitikėjimą bei prielankumą. Malda veikia. Pagarbinimas yra veiksmingas. Kažkas vyksta mūsų širdyse.

Mieli broliai ir seserys, mes neprivalome to daryti kasdien, bet visada skirkime laiko pagarbinti Dievą ir pažinti jo prigimtį. Tai daro mums teigiamą poveikį ir yra nuostabus pasiruošimas Jėzaus Kristaus sugrįžimui tiems, kurie myli Dievą, pasitiki juo ir seka juo tikėjime.

Kitas maldos komponentas yra „padėka“. Padėka yra labai svarbi. Nenoriu sakyti moralinio pamokslo, bet galbūt šiais metais galėtume šiek tiek intensyviau dėkoti Dievui ir dažniau pasigilinti, ką Dievas mums davė ir ką dėl mūsų padarė, ką daro ir darys. Žinau, kad žmonės linkę visada pirmiausia matyti tai, ko neturi arba dar neturi, ko nebeturi ir ko jiems trūksta.

Kai keliauji po pasaulį, supranti: nepasitenkinimas nepriklauso nuo žmonių finansinės padėties. Yra tokių, kurie turi daug ir vis dėlto yra nuolat nepatenkinti. Matau žmones, kurie nieko neturi ir yra labai laimingi. Išvada: pasitenkinimas neturi nieko bendra su tuo, ką turime ar ne. Pasitenkinimas yra mūsų širdies požiūrio rezultatas. Yra žmonių, kurie turi labai daug ir niekada nėra patenkinti. Perkeldamas į dvasinę plotmę, sakau: rūpinkitės tuo, ką Dievas jums davė.

Pagarbinimas reiškia: viskas kyla iš Dievo ir jei viskas iš Dievo, viskas, ką jis man davė, taip pat ateina iš jo. Dėkingumas už tai suteikia mūsų širdims tam tikrą džiaugsmą, kuris šiame pasaulyje tapo retas. Šis džiaugsmas sukuria pasitenkinimą, taip pat užtikrina sielos pusiausvyrą. Mes tampame stipresni savo gyvenime. Dėkingas žmogus yra stipresnis už nedėkingąjį, tu negali jo nuliūdinti, nes jis galvoja apie viską, ką Dievas jam jau davė. Jis yra stabilus savo gyvenime. Dėkingumas mums daro labai didelę įtaką ir tampa mums palaima. Šiomet skirkime laiko padėkai.

Mes taip pat ateiname pas Dievą su savo prašymais. Įžanginėje giesmėje kartu giedojome, jog galime ateiti pas Dievą maldoje, kad jam viską pasakytume. Ši mintis man rūpi. Kartais bijau, kad maldos gyvenimas šen bei ten sumažėjo ir žmonės nebesikalba su mielu Dievu. Malda nebūtinai turi būti atsiklaupus ant kelių, priešais lovą ar atsiklaupus prieš altorių. Tai taip pat gali būti pokalbis mintyse, kai kalbamasi su Dievu. Broliai ir seserys, pasinaudokime šia galimybe pasikalbėti su Dievu. Socialinėje žiniasklaidoje tiek daug kalbama bei rašoma apie viską ir visus. O kaip malda, bendravimas su Dievu? Broli, sese, tu visada gali ateiti pas Dievą ir pasakyti jam bet ką, absoliučiai bet ką, be gėdos, be baimės, be drovumo.

Mes galime laisvai kalbėti apie bet ką. Nesvarbu, ar esi laimingas, piktas ar nusiminęs, ar esi nepatenkintas: tiesiog ateik pas Dievą ir pasakyk jam tai mintyse bei maldoje. Mielas Dieve, turiu rūpesčių su vienu ar kitu: jis mane suerzino, ji mane įžeidė, tai nesąžininga – pasakyk apie tai Dievui atvirai maldoje. Tai veikia. Jis visada turi laiko, tavo kaimynas dažniausiai neturi laiko tavęs išklausti ir po penkių minučių supranti, kad jam visai neįdomu. Mielasis Dievas visada turi laiko. Labai guodžia tai žinoti. Pas jį gali ateiti bet kada, nesvarbu kada, jis turi laiko tau. Jis tave išklauso ir supranta.

Kai pagarbinimas ir dėkingumas veikia kartu, iš tokios maldos kai kas išsivysto. Kalbamės su Dievu, visagaliu, tobulu ir mylinčiu, žinodami: jis mane supranta ir, kadangi yra visagalis ir tobulas, mylintis ir išganantis, jis tai padarys teisingai. Jis man taip pat padės. Jis negali kitaip, jis trokšta padėti man ir padės. Jis geriau už mane žino, ko man reikia ir kas man geriausia.

Visada skirkime laiko Dievo pagarbinimui.

Pagarbinimas: jis yra Atpirkėjas. Ko jis trokšta? Gilindamiesi į tai ir išsakydami jam savo rūpesčius bei reikalus, suprantame: jis trokšta, jog būčiau su juo amžinai. Jėzus Kristus nori, kad būčiau ten, kur jis yra. Kuo daugiau tuo užsiimame, tuo labiau darome išvadą: mielas Dieve, tebūnie tavo valia! Tai sakome ne iš pasidavimo, o iš įsitikinimo, netgi entuziazmo: mielas Dieve, tebūnie tavo valia. Aš žinau, ko tu nori: tu nori mane išpirkti. Tu trokšti padaryti mane laimingą amžinai. Tu nori įvesti mane į savo karalystę, kur nebėra nei kančios, nei mirties, nei skausmo. Tada ši malda: tebūnie tavo valia, bus nuostabus paguodos ir stiprybės šaltinis. Mes ateiname pas mieląjį Dievą, po pagarbinimo, po padėkos ir tada išsikalbame bei sakome jam, kas nėra gerai, ir patikime jam viską, o tada atsakymas ateina iš Šventosios Dvasios. Prisiminkite, kas jis yra ir ko jis trokšta – jo valia bus įvykdyta.

Kai Jėzus Kristus buvo žemėje, jis buvo visiškai tikras: Dievas suteiks man tai, ko iš jo prašysiu. Jis turėjo toki nuostabų saugumą ir garantiją: ko tik prašysiu iš Tėvo, jis man suteiks. Taip ir atsitiko. Kodėl? Nes Viešpats Jėzus visada prašė to, ką Dievas norėjo jam suteikti. Manau, kad ši mintis yra tiesiog fantastiška. Dievas visada išklausedavo Jėzų, nes Jėzus visada prašydavo to, ką Dievas norėdavo jam suteikti. Darykime ir mes taip. Visų pirma prašykime Dievo to, ką jis nori mums suteikti: išganymo, atpirkimo, palaiminimo. Tada būsim tikri: Dievas mus išklausys.

Taigi, atekime pas Dievą su savo prašymais, rūpesčiais, baimėmis ir bėdomis bei laisvai apie tai jam kalbėkime. Galime būti tikri: jis mums padės ir jo pagalba yra geriausia, ką galime gauti.

Paskutinis punktas: užtarimas. Mūsų laikais tai labai svarbu. Mes nesame akli. Žvelgdami į savo šeimas, bendruomenes ir pasaulį matome, kad daug žmonių atsidūrė sunkioje padėtyje. Prieš pamaldas broliai pasakojo, kad šioje bendruomenėje ir krašte yra labai sunkių atvejų, ir brolių bei seserų, kurie su tuo susiduria. Galiu pasakyti, kad taip yra tikrai visur ir man tai labai rūpi. Negalima būti abejingais ir sakyti, kad taip paprasčiausiai yra. Ką mes galime padaryti? Galime melstis už savo šeimą, bendruomenę ir žmones. Užtarimas yra labai svarbus dalykas. Tai labai svarbi mūsų pasiruošimo Jėzaus Kristaus sugrįžimui dalis. Jėzus pasiims tuos, kurie juo seka ir vykdo jo valią. Jo valia yra tokia: mylėk savo artimą kaip save patį. Vien šis įsakymas sukuria užtarimo būtinybę. Jei meldėmės už save ir jei mylime savo artimą taip, kaip mylime save, tad melskimės ir už savo artimą. Jam irgi turi gerai sektis. Meldžiamės už jį ir

dalijamės jo gerove bei rūpesčiais, baimėmis ir poreikiais. Kadangi jį mylime, dalijamės jo reikalais, ateiname pas Dievą ir meldžiamės už jį. Šis užtarimas veikia.

Ir vėl pasigirsta balsai: na taip, bet ne visada... ir aš galiu tai suprasti. Labai dažnai ir labai daug prašiau dėl brolių bei seserų, bet jie vis tiek mirė. Mielasis Dievas jų neišgydė. Galvoju apie kai kurias šalis, dėl kurių taikos meldžiasi dešimtmečius, o padėtis vis blogėja. Žmonės išgyvena didelius vargus: mielas Dieve, daryk ką nors. Bet nieko neįvyksta. Jie miršta iš bado ir panašiai. Tada ateina mintis: užtarimas yra gražu, bet visiškai nenaudinga, jis neveikia. Tai yra patirtis ir žmogaus suvokimas.

Sugrįžtu prie pagarbinimo. Kaip tu tai įsivaizduoji? Tu meldiesi, bendruomenė meldžiasi ir kai bendruomenė meldžiasi, mielas Dievas kažką padaro. Tai reikštų, kad mielas Dievas turi planą, kaip viskas turėtų vykti, bet kadangi jūs dabar ateinate ir meldžiatės, jis turi pakeisti savo nuomonę ir planą? Sudėtinga, kai į tai pasigilini. Kadangi meldžiamės, mielas Dievas sako: kadangi jūs visi

meldžiatės, aš jam padėsiu ir pakeisiu situaciją. Tai reikštų, kad mes mylime savo artimą labiau, nei Dievas jį myli, ir kadangi mes meldžiamės, mielasis Dievas persigalvoja ir padaro gera. Mūsų patirtis moko, kad užtarimas ne visada padeda. Mūsų protas sako: tavo tikėjimu tai visiškai neįmanoma. Tada protui ir patirčiai turime pasakyti: meldžiuosi su tikėjimu, negaliu to suprasti, tai prieštarauja mano paties patirčiai, bet aš tikiu. Viešpats Jėzus meldėsi už mus, kai buvo žemėje. Pirmieji krikščionys meldėsi vieni už kitus. Paulius vis kartojė: melskitės už mane. Jei tai būtų visiškai nenaudinga, to nebūtų Biblijoje, o Viešpats Jėzus, Paulius, Petras ir Jeruzalės bendruomenė nebūtų to darę. Todėl: užtarimas veikia! Tai užrašyta Biblijoje. Turime melstis už savo artimą ir tai darome su tikėjimu bei pasitikėjimu. Net jei aš nesuprantu, kaip tai veikia, ir net jei mano patirtis rodo kitaip. Meldžiamės už artimą. Dėl meilės artimui jaučiame poreikį už jį melstis. Šis užtarimas visų pirma veikia mus pačius. Jei skiriame laiko domėtis kitu žmogumi, staiga pastebime, kad jam sekasi daug blogiau nei mums, nors jis irgi nusipelnė, kad jam sektųsi taip pat gerai, kaip man. Tai nėra moralinė paskaita, bet pagalvokime apie tai. Kai matome savo brolius ir seseris ar žmones pasaulyje, suprantame: jie yra bent jau tokie pat geri kaip aš, bet jie

neturi to, ką turiu aš. Tada tu tikrai supranti, ką reiškia malonė ir dar labiau esi dėkingas bei pastebi, kad Dievas man tai davė iš malonės. Aš to nenusipelniau. Aš negaliu suprasti, kodėl aš, o ne kiti. Mielas Dieve – ačiū! Tai padeda mums geriau suprasti, ką reiškia malonė. Meldžiamės Dievui pasitikėjime, pagarbinime. Dievas yra meilė ir jis taip pat myli mano artimą, kaip myli mane. Jis žino, ką daro, ir jam padės. Tai nėra atsitiktinumas ar tikimybė – ne, mes įsitikinome: Dievas padės! Tai mus stiprina. Mes visiškai pasitikime Dievu. Jis taip pat padės mano artimui, jo valia bus ir artimajam. Tada suvokiame, kad vienintelė išeitis mūsų artimui ir aplinkiniams yra Viešpaties sugrįžimas, išganymas ir naujoji kūrinija. Kuo labiau gilinamės į tai, kas vyksta šioje žemėje, tuo šis įsitikinimas tampa stipresnis. Vienintelis kelias, vienintelė išeitis iš tiesų yra Dievo išganymo planas, kad Dievas išgelbės žmones nuo šio blogio, nuo pikto. Tada tikrai suprasime Dievo išganymo planą ir kodėl jis visa tai daro. Tai vienintelė išeitis kiekvienam žmogui įžengti į naująją kūriniją ir vėl amžinai gyventi su Dievu. Iš to darome išvadą. Tai užtarimo už mus pasekmė: dėkingumas, geresnis malonės suvokimas, pasitikėjimas Dievu, kad jis padės ir susitelkimas į Dievo išganymo planą.

Užtarimas padeda mums, bet užtarimas padeda ir mūsų artimui. Turime Dievo prielankumą ir pažadą: jis taip pat atsakys į šias maldas. Jis padės mūsų artimui. Kai žmonės žino, kad meldžiamės už juos, tai jiems yra paguoda. Yra dar kažkas, kas jais domisi ir kam jie rūpi. Tai labai svarbu, nebėra tiek daug žmonių, kurie tuo užsiima. Tai paguoda tiems, kurie žino, kad kažkas už mane meldžiasi ir dalijasi mano kančiomis. Paguoda taip pat stiprina pasitikėjimą. Tikime Dievu, kad jis padės ir tai sustiprins jų pasitikėjimą. Tada nutinka kažkas labai paslaptingo. Negaliu to paaiškinti, bet patiriu kiekvieną dieną. Jausmas toks, lyg jus neštų ant maldos rankų. Tai gražus vaizdas, ir to negalima paaiškinti protu. Jei iš mūsų kažkas tai patiria, tai aš. Žinau, kad už mane meldžiasi daug brolių ir seserų. Nežinau kas, nežinau kiek, nežinau kur – žinau tik viena: jaučiuosi nešamas mano brolių ir seserų maldų. Negaliu to paaiškinti. Tai tik faktas. Iš daugelio brolių ir seserų, atsidūrusių sunkioje padėtyje, žinau, kad jie jaučiasi palaikomi savo brolių bei seserų maldų, jaučiasi laikomi ant maldos rankų. Užtarimas veikia ir esame tikri, kad Dievas padės.

Pagarbinimas, padėka, prašymas, užtarimas yra veiksmingi. Intensyviai užsiimkime tuo ir melskimės kartu. Kai meldžiamės kartu, pavyzdžiui, „Tėve mūsų“, tai stiprina

bažnyčios vienybę. Turėtume daugiau apie tai galvoti. Kai meldžiamės kartu, tai pabrėžia, kad visi esame priklausomi nuo Dievo malonės. Mes sakome mielajam Dievui: būk man maloningas. Tai stiprina vienybę. Mes visi turime tą patį tikslą ir tą patį prašymą: parodyk man kelią, stiprink vienybę. Ateityje dar daugiau dėmesio skirkime bendrai maldai. Malda veikia. Amen.

ESMINĖS MINTYS

- Šventoji Dvasia kviečia mus melstis.
- Viešpats meldžiasi už mus.
- Malda Jėzaus vardu prisideda prie mūsų išganymo.
- Mūsų bendra malda stiprina bažnyčios vienybę.

Vyskupo pamaldos Klaipėdos NAB bendruomenėje

Vasario 4 d. vyskupas Artūras Strelčiūnas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas“ (Apd 2, 39) laikė pamaldas Klaipėdos bažnyčioje. Po pamaldų Klaipėdos bendruomenės vadovas kunigas A. Rakauskas pasveikino mūsų tikėjimo brolių Oluwabamiyo Olanipekun Iyiola sėkmingai baigus Jūrų inžinerijos studijas Klaipėdos universitete.

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Vyskupas A. Strelčiūnas ir Klaipėdos bendruomenės vadovas A. Rakauskas.

Chorui pamaldose akomponuoja ganytojas poilsyje B. Jomántas ir A. Gutauskas.

Sveikinimai tikėjimo broliui Oluwabamiyo Olanipekun Iyiola sėkmingai baigus studijas.

Bažnytinės laidotuvių apeigų pamaldas laikė vyskupas A. Strelčiūnas.

Michel Einars
(1939.09.15 – 2024.01.10).

„Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą“ (2 Tim 4, 7)

Mūsų bažnyčios bendruomenė, draugai ir artimieji sausio 13 d. išlydėjo į paskutinę kelionę tikėjimo brolių, kunigų poilsyje ir buvusį Kretingos NAB bendruomenės vadovą Michel Einars (1939.09.15 – 2024.01.10).

Michel Einars buvo ištikimas ir atsidavęs mūsų bažnyčios tarnybos brolis nuo 1991 metų, kai apaštalas H. Engelauf suteikė Šventąjį Paženklinimą, 1992 m. balandžio mėn. krašto apaštalas H. Ehlebracht ordinavo diakono ir 1994 m. gegužės mėn. kunigo tarnystei, nuo 1995 m. buvo Kretingos NAB bendruomenės vadovu. Apaštalas W. Schorr 2017 m. balandžio mėn. išleido Michel Einars į poilsį. Visus tuos metus M. Einars buvo aktyvus Klaipėdos NAB bendruomenės narys, giedojo bažnyčios chore, aktyviai dalyvavo senjorų veikloje.

Bažnytinės laidotuvių apeigų pamaldas laikė vyskupas Artūras Strelčiūnas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“ (Jn 14, 19). Prie altoriaus patarnavo krašto vyresnysis A. Andrijanov. Po pamaldų urna palaidota Kretingos kapinėse.

Ekumeninės Gailestingumo pamaldos

Ekumenines Gailestingumo jubiliejaus pamaldas aukojo krikščioniškų konfesijų vadovai Vilniaus Šv. Jonų bažnyčioje sausio 25 d. Sausio 18–25 d. krikščionių Bažnyčia tradiciškai švenčia maldų už krikščionių vienybę savaitę. Mūsų bažnyčiai atstovavo krašto vyresnysis A. Andrijanov ir krašto evangelistas D. Ezerskis.

Krikščionių maldų už vienybę savaitę pirmiausiai dėkojame Dievui už broliškus santykius, o kartu prašome Viešpaties jėgų ir išminties visiems kartu, palaikant vieni kitus, atsakyti į nūdienos iššūkius. Sausio 18-25 dienomis visame pasaulyje buvo švenčiama maldos už krikščionių vienybę savaitė. Šių metų tema – „Mylėk Viešpatį, savo Dievą <...>, o savo artimą kaip save patį“ (Lk 10, 27) – susijusi su pastarojo meto įvykiais, kai pasauliui karo akivaizdoje vėl iš naujo reikia ieškoti vienybės sąlyčio taškų. Krikščionys kviečiami elgtis kaip Kristus, mylėti kaip gerasis samarietis, rodyti gailestingumą ir užuojautą tiems, kuriems reikia

Ekumeninio Gailestingumo jubiliejaus pamaldų dalyviai.

pagalbos, neatsižvelgiant į jų religinę, etninę ar socialinę tapatybę. Medžiagą ekumeninėms pamaldoms parengė krikščionys iš Burkina Faso.

Pamaldose dalyvavo Panevėžio ir Vilniaus NAB bendruomenių tikintieji, evangelistas E. Gavėnia ir kunigas J. Audickas.

ELIJAS IR NAŠLĒ IŠ ZAREFATO

PAGAL 1. KARALIŪ 17, 1–16

Izraelyje vyrauja sausra; jau seniai nelijo. Dievas pasirūpina, kad pranašą Eliją dykumoje pamaitintų varnai. Jie atneša jam duonos ir mėsos. Elijas geria vandenį iš Cherito upelio. Bet išdžiūsta ir šis upelis.

Dievas liepia Elijui: „Kelkis, eik į Zarefatą ir pasilik ten. Zarefate yra našlė, kuri tavimi pasirūpins.“ Taigi, Elijas išvyksta į Zarefatą. Kai Elijas ateina prie miesto vartų, randa moterį, renkančią pagalius.

Elijas jos prašo: „Atnešk man atsigerti vandens!“

Našlė nueina. Elijas šūkteli iš paskos tardamas: „Atnešk man ir kąsnį duonos!“

Tada moteris jam atsako:

„Duonos nebeturiu, vien tik saują miltų puode ir truputį

aliejaus ašotyje. Štai dabar rankioju pagalius, kad grīžusi namo pagamināciu valgyti sau ir sūnui. Suvalgysime ir paskui mīrsime.“

Elijas jai taria: „Nebijok! Daryk tai, kā ketīni daryti. Bet pirmiausia iškep man; po to pagamink kā nors sau ir sūnui. Dievas tau pažada: miltai puode neišseks ir aliejaus ašotyje nepritrūks iki tos dienas, kuriā Viešpats vēl atsiēs lietaus.“

Ji padaro tai, kā liepia Elijas. Ir Elijas, našlē bei jos sūnus turi kā valgyti kiekvienā dienā: kol trunka sausasis sezonas, miltai puode neišsenka ir aliejaus ašotyje nepritrūksta. Būtent taip, kaip pažada Dievas.

SVEČIUOSE PAS EDVINĄ VERVJĖ MIESTE (BELGIJA)

Mano vardas Edvinas, man penkeri metai. Aš esu jauniausias šeimoje. Turiu dvi seseris, Reginei yra 15, Brisetei 14, mano broliui Benjaminui 11 metų. Mes gyvename Vervjė mieste, Valonijos regione Belgijos pietuose. Belgija yra dvikalbė šalis: čia kalbama prancūziškai, o Belgijos šiaurėje – olandiškai.

Mano tėtis Bernardo yra kunigas ir Vervjė bendruomenės vadovas. Mano mamos vardas Laurete.

Lankau ikimokyklinę klasę nuo trejų metų. Kai pradėjau ją lankyti, Europoje pasirodė pirmieji covid atvejai ir mano klasė neapsisaugojo nuo viruso. Bijojau užsikrėsti, bet su Dievo pagalba visa mano šeima saugiai išgyveno pandemiją. Dažnai pagalvojame apie šeimas, kurios neteko artimųjų, ir apie visus, kurie smarkiai nukentėjo nuo šios ligos, tepadedą jiems Dievas.

Dabar jau nemažai paaugau, kaip matote nuotraukoje su tėčiu. Ikimokyklinę klasę baigiau labai gerais pažymiais ir dabar pereisiu į mokyklą, kurią taip pat lanko abi mano seserys. Jau moku skaityti ir šiek tiek rašyti.

Laisvalaikiu mėgstu žaisti futbolą; jau buvau Bielmont stadione Vervjė mieste.

Mėgstamiausi mano patiekalai yra makaronai su Bolonijos padažu, pica ir vištienos kepsneliai, o taip pat ir Makajabu, tai sūdyta džiovinta žuvis.

Vervjė bendruomenėje turime puikų vaikų chorą. Man labai patinka ten kartu giedoti, lankau visas choro repeticijas.

Nuotraukos: VectorMine/adobe.stock

Dievas – kokį jį mato žmonės ir koks jis iš tiesų

Kaip taip gali būti? Senajame Testamente Dievas pyksta, o Naujajame Testamente jis yra meilė. Pasikeitė ne jo prigimtis, o tai, kaip žmonės jį mato. Vyriausiasis apaštalas tai paaiškina šiame mokymo laiške.

Kaip Dievo slėpinių tvarkytojai (1. Korintiečiams 4, 1), apaštalai turi pavedimą, atskleisti tikintiesiems Dievo apreiškimus. Žmogus negali pažinti Dievo pats. Apie Dievą galime žinoti tik tai, ką jis mums apreiškė.

Dievas apsiereiškia žmogui progresyviai. Jis iš pradžių pasižymėjo kaip Kūrėjas, vėliau kaip Viešpats Izraelio istorijoje. Dievo tapsmas žmogumi Jėzuje Kristuje yra Dievo apreiškimas, kuris pranoksta visus ankstesnius. Per Sekmines Dievas atsiuntė savo Šventąją Dvasią, kad apreiškėtų žmonėms papildomą pažinimą apie save ir savo išganymo planą. Šventoji Dvasia taip pat veikia ir šiandien, ypač per apaštalų tarnystę, būtent teisingai teikiant sakramentus ir teisingai skelbiant Žodį. Kristui sugrįžus, Dievas visiškai apsiereiškė tiems, kurie bus paimti: jie matys Dievą tokį, koks jis yra (1. Jono 3, 2).

Dievo apreiškimus Šventajame Rašte liudija žmonės, įkvėpti Šventosios Dvasios. Biblijos knygų autoriai savo kalba ir žiniomis perteikė tai, ką jiems apreiškė Šventoji Dvasia. Šiame kontekste taip pat prisiminkime, kad daugelis šių tekstų buvo parašyti gerokai vėliau po įvykių, su kuriais jie buvo susiję.

Pasakojimai apie Kūrimą atsirado daug vėliau po įvykių, kurie buvo minimi; taip pat yra ir su tvano istorija. Evangelijos taip pat buvo parašytos praėjus dešimtmečiams po Jėzaus Kristaus prisikėlimo ir žengimo į dangų (Luko 1, 1–4; Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmas 1.2.4.1).

Tik Šventosios Dvasios padedamas Biblijos skaitytojas gali atpažinti dieviškąją valią žmonių užrašytuose tekstuose. Visų pirma apaštalams, vedamiems Šventosios Dvasios, tenka užduotis aiškinti Šventąjį Raštą sąryšyje su tikėjimu, kad padėtų atpažinti ir atskleistų dieviškąją valią.

Dievas Senajame ir Naujajame Testamentuose

Senasis Testamentas yra Izraelio tautos šventųjų raštų rinkinys. Tai, kaip šių raštų autoriai apibūdina Dievą, atspindi jų laikmečio kultūrinę ir religinę aplinką. Jie dažnai priskiria Dievui žmogiškasias savybes. Dievas įžeistas – įžeidžiama jo garbė ir orumas. Jis pyksta ir baudžia. Jis atgailauja – gailisi dėl to, ką padarė, ir nusprendžia pasielgti kitaip.

Dievas pyksta ant Adomo ir Ievos. Jis jiems skiria bausmę – žmogus turi kentėti, kad užsidirbtų duonai, moteris turi kentėti gimdydama, vyras dominuoja prieš moterį, abu išvaromi iš rojus. Supykęs dėl žmogaus nedorumo, Dievas gailisi sukūręs žmogų ir nori tvane sunaikinti viską, ką sukūrė – tiek žmones, tiek gyvūnus (Pradžios 6, 5-7). Visos Izraelį ištinkančios nelaimės laikomos Dievo paskirta bausme už žmonių nepaklusnumą. Ir, norėdamas išsaugoti savo tautą, Dievas gali parodyti neįtikėtiną negailestingumą Izraelio priešams.

Jėzus Kristus žmonėms atskleidžia tikrąją Dievo prigimtį. Jis kalba apie meilės Dievą, kuris nenori bausti nusidėjėlio, bet nori jį išgelbėti. Žmogų ištinkanti nelaimė yra ne Dievo paskirta bausmė, o blogio viešpatavimo pasekmė. Jėzus Kristus yra tobulas, be nuodėmės, tačiau jis turi kentėti ir mirti kaip didžiausias nusidėjėlis, taip, kaip nusikaltėlis.

Senasis Testamentas Naujojo Testamento šviesoje

Jėzus Kristus aiškino šventuosius raštus, ypač Torą, pranašų knygas ir psalmes, kad atspindėtų jo asmenį ir jo darbus. Iš to darome išvadą, kad Senąjį Testamentą turime aiškinti iš Dievo Sūnaus pozicijos. NAB Katekizme 1.2.5.2 rašoma: „Kokią reikšmę tikėjimui ir doktrinai turi atskirose Senojo Testamento knygose ar vėlyvuosiuose Senojo Testamento raštuose pateikti teiginiai, priklauso nuo jų turinio atitikimo Evangelijos mokymui.“

Jėzus Kristus aiškiai sako, kad Dievas nenori bausti nusidėjėlio. Todėl negalime žiūrėti į Pradžios 3, 14-19 kaip į Dievo numatytą bausmę: vien dėl to, kad jie padarė klaidą, Dievas pasmerkė vyrą ir moterį kentėti – jį užsidirbant duonai, o ją gimdant ir kenčiant nuo vyro dominavimo. Jėzaus mokymo šviesoje ir Šventosios Dvasios vedime tikime, kad Dievas paskelbia Adomui ir Ievai tik apie jų nuopuolio pasekmes. Beje, jei taip nebūtų, bet kokia iniciatyva, kuria siekiama palengvinti darbą, prieštarautų Dievo valiai! Iš šio pasakojimo gauname žinią, kad Dievas ir toliau mylėjo žmogų po jo nusižengimo ir pažadėjo jam atsiųsti Gelbėtoją.

Pakalbėkime apie tvaną. Kaip Dievas, kuris yra visažinis ir tobulas, galėjo atgailauti sukūręs žmogų, nes „pastebėjo“ jo nedorumą pagal Pradžios 6, 5? Kaip daugumos žmonių sunaikinimas pašalintų nuodėmę, jei Nojui ir jo

artimiesiems, kurie iš prigimties yra nusidėjėliai, būtų leista išgyventi? Šventoji Dvasia nukreipia mus pažvelgti į tvaną iš išlaisvinimo, o ne iš bausmės perspektyvos (1. Petro 3, 18-22). Dievas myli žmogų ir suteikia jam galimybę būti išgelbėtam per paklusnumą Dievui. Ta pati išvada galioja visai Izraelio tautos istorijai.

Senajame Testamente išganyamą sąlygojo paklusnumas, kuris buvo suprantamas kaip griežtas įstatymo laikymasis. Jėzus Kristus apreiškė mums, kas yra tikrasis paklusnumas. Dievas trokšta, kad tikėtume į Jėzų Kristų ir mylėtume Dievą bei savo artimą.

Naujasis Testamentas Šventosios Dvasios šviesoje

Kaip ir Senojo Testamento raštus, taip ir Naująjį Testamentą rašė žmonės, įstrigę savo laike. Įkvėpti Šventosios Dvasios, jie naudojo savo žodžius ir žinias, kad skelbtų apie Jėzaus darbus ir užrašytų Šventosios Dvasios apreiškimus. Jie taip pat atsižvelgė į adresato (skaitytojo) kultūrą, siekdami būti tikri, kad juos teisingai supras. Naujojo Testamento raštuose Evangelijos Žinia visada yra ta pati, tačiau jos perteikimo būdai skiriasi priklausomai nuo rašytojo ir skaitytojo.

Tai ypač pasakytina apie tai, kaip kalbama apie Jėzaus Kristaus mirtį. Siekdami paaiškinti išganingą jo aukos reikšmę, Biblijos autoriai pakaitomis iškelia Senojo Testamento aukojimo kultą (atpirkimo auka), karo papročius (kalinių išlaisvinimui reikia sumokėti išpirką) ir baudžiamąją teisę (kaltė turi būti išpirkta).

Pažodinis šių tekstų aiškinimas parodytų Dievą tokiu pat paveikslu kaip ir Senajame Testamente. Dievas elgiasi kaip žmogus, kurio garbė ir orumas buvo įžeisti. Jis reikalauja bausmės arba žalos atlyginimo. Kažkas turi mirti dėl teisingumo. Jėzus Kristus yra tas, kuris už mus atgailauja.

Šį požiūrį į Jėzaus Kristaus mirtį šiandienos krikščionims sunku suprasti, ypač jauniems žmonėms. Laimei, Šventoji Dvasia suteikia mums galimybę kalbėti apie Jėzaus Kristaus mirtį, nebūtinai pabrėžiant bausmės mintį.

Jėzaus Kristaus auka visų pirma yra meilės aktas (Jono 3, 16). Nuo žmogaus nuopuolio žmogus gyvena nutolęs nuo Dievo. Jo kančia yra ne Dievo paskirta bausmė, o jo nutolimo nuo Dievo pasekmė. Dievas niekada nenustojė mylėti žmogaus. Atvirkščiai, jis nusprendė tapti žmogumi, kentėti ir mirti, kad parodytų žmogui, jog yra su juo susijęs. Toli gražu nenorėdamas jo nubausti, jis palaiko žmogų kančiose, mirtyje ir net mirusiųjų srityse. Jis toleruoja, jog su juo būtų elgiamasi kaip su didžiausiu nusikaltėliu, kad parodytų, jog myli visus nusidėjėlius be išimties.

Savo meile Dievas nori vesti žmones į bendrystę su savimi. Tačiau žmogus gali būti bendrystėje su Dievu tik tada, kai jo valia visiškai atitinka Dievo valią. Kaip žmogus, Jėzus Kristus išliko be nuodėmės. Nors prieš jį siautėjo blogio jėgos, jis sugebėjo atsispirti pagundoms, išlaikyti pasitikėjimą Dievu ir išlikti tvirtas savo meilėje. Jo tobulumas leido jam užmegzti bendrystę su Dievu Tėvu ir Šventąja Dvasia kaip tikram žmogui – ne tik kaip Dievo Sūnui. Joks kitas žmogus negali pasiekti tobulumo. Tačiau

savo meile Jėzus Kristus yra pasirengęs pasidalinti savo pergale ir nuopelnais su tais, kurie juo tiki ir juo seka. Tokia žinia paliečia širdis!

Apaštalų tarnystės aiškinimas apie Apreiškimą Jonui

Skaitant paviršutiniškai, „Apreiškimas Jonui“ kalba apie pasaulio pabaigą, Dievo rūstybę ir bausmę bedieviams. Šventoji Dvasia leidžia suprasti, kad ji visų pirma kalba apie Kristaus pergalę prieš blogį ir jo besąlygišką meilę žmogui.

Apreiškimas Jonui perima Jėzaus apreiškimus apie būsimą išganymo plano eigą ir juos toliau plėtoja. Pats Jėzus Kristus paskelbė apie savo sugrįžimą. Jis atskleidė apaštalui Pauliui įvykius, susijusius su jo sugrįžimu (1. Tesalonikiečiams 4, 15-17; 1. Korintiečiams 15, 51,52). Šventosios Dvasios vedimu, apaštalai įvardijo įvairius išganymo plano etapus: pirmasis prisikėlimas, tūkstantmetė taikos karalystė, paskutinysis teismas, naujoji kūrinių.

Apaštalų pavedimas yra paruošti tikinčiuosius Viešpaties sugrįžimui. Tie, kurie bus paimti, galės patekti į jo karalystę

kaip pirmgimiai. Bet kas bus su kitais? Pavyzdžiui, tie, kurie niekada negirdėjo apie Jėzų? Ar jie gali būti išgelbėti, nesekdami Jėzumi? Dievo meilė trokšta, kad visi žmonės galėtų patekti į jo karalystę. Jo teisumas nori, jog visi eitų tuo pačiu keliu, kad jį pasiektų: pas Tėvą galima ateiti tik per Jėzų Kristų (Jono 14, 6). Todėl kiekvienas turi pažinti Jėzų Kristų ir apsispręsti juo sekti. Tuo tikslu Jėzus Kristus įkurs savo taikos karalystę žemėje. Tik tada, kai kiekvienas galės laisvai nuspręsti už arba prieš Jėzų Kristų, Dievas užbaigs savo išganymo planą.

Šis mokymas yra Naujosios apaštalų bažnyčios ypatumas – daugelis bažnyčių daro prielaidą, kad Jėzaus sugrįžimą lydės paskutinysis teismas. Gaila, nes jie praleidžia esminį žingsnį išganymo plane, liudijantį ir Dievo meilę, ir teismą. Džiaugiamės galėdami dalytis Kristaus Evangelija su daugeliu kitų konfesijų krikščionimis ir noriai su jais ją propaguoti. Tačiau mes ir toliau tvirtai laikomės savo doktrinos, liudijamos Katekizme, nes esame įsitikinę, kad ją apaštalams apreiškė Šventoji Dvasia.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

- 04.04.2024 Buenos Airès (Argentina)
- 05.04.2024 Buenos Airès (Argentina)
- 07.04.2024 Montevidèjas (Urugvajus)
- 03.05.2024 Cuando Cubango (Angola)
- 05.05.2024 Luanda (Angola)
- 12.05.2024 Borkumas (Vokietija)
- 19.05.2024 Liucerna (Šveicarija)
- 31.05.2024 Dilis (Rytų Timoras)
- 02.06.2024 Dilis (Rytų Timoras)
- 04.06.2024 Denpasaras (Indonezija)
- 07.06.2024 Papua Naujoji Gvinėja
- 09.06.2024 Papua Naujoji Gvinėja
- 23.06.2024 Žemutinis Reinas (Vokietija)
- 28.06.2024 Hararè (Zimbabvè)
- 30.06.2024 Mzuzu (Malavis)

New Apostolic Church
International

